

Arrest

nr. 76 091 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Servische nationaliteit te bezitten, van Roma origine te zijn en uw laatste woonplaats zou in Belgrado (Servië) geweest zijn. Volgens uw verklaringen zouden uw problemen in Servië begonnen zijn nadat u begin augustus 2010 van Barajevo (Belgrado) naar Vidikovac (Belgrado) verhuisde. In Vidikovac zou u in een zuiver etnisch Servische wijk gewoond hebben. Omstreeks begin september zou u na uw werk een eerste keer benaderd zijn door drie mannen die u beschrijft als extreem-rechtse voetbalhooligans. Ze zouden u onder druk gezet hebben om voor hen te werken,

vermoedelijk illegale praktijken, en u bedreigd hebben opdat u hierover tegen niemand iets zou vertellen. Diezelfde avond nog zouden vermoedelijk diezelfde drie mannen u thuis opgezocht hebben. Ze zouden zich met geweld toegang tot uw appartement verschaft hebben om u naar uw beslissing te vragen. Door het kabaal werden uw vrouw en kinderen gewekt. Toen ze de woonkamer binnenkwamen, zouden de drie mannen vertrokken zijn. Die avond zouden voetbalhooligans voor jullie appartementsgebouw onder meer anti-Roma liederen gezongen hebben. Twee dagen later zou u met uw oudste zoontje het huis even verlaten. Op uw weg terug naar huis zou u een politieagent tegengekomen zijn, en u zou besloten hebben hem over uw problemen in te lichten. Tijdens uw afwezigheid zouden twee hooligans opnieuw uw appartement binnengedrongen zijn. Ze zouden uw vrouw gevraagd hebben waar u was, en of u al een beslissing had genomen. Toen ze het antwoord schuldig moest blijven, zou één van hen haar verkracht hebben. Voor ze weggingen zeiden ze nog dat u te laat was met uw beslissing. Bij uw thuiskomst zou uw vrouw enkel verteld hebben dat ze opnieuw langsgesproken waren, zonder een woord te reppen over de verkrachting. Uw vrouw zou zich echter niet zoals anders gedragen hebben, waarop u besloot om de volgende dag met haar naar een psychologe in Barajevo te gaan. Daarnaast zou u uw oudste zoon ook niet meer naar school durven sturen hebben. Na de verkrachting wilde ook uw vrouw niet langer in Servië blijven waarop u Servië op 11 september 2010 definitief zou verlaten samen met uw vrouw A. A. (...) (O.V. 6.686.847) en twee minderjarige kinderen. Op 13 september 2010 zou u in België toegekomen zijn, en u vroeg hier diezelfde dag nog asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uitgereikt op 07/09/2010; uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 07/09/2010; uw identiteitskaart, uitgereikt op 18/11/2009; uw huwelijksakte, uitgereikt op 06/09/2010; de geboorteakte van uw vrouw, uitgereikt op 01/09/2010; het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, uitgereikt op 01/09/2010; de identiteitskaart van uw vrouw; de geboorteakten van uw kinderen D. (...) en D. (...), beide uitgereikt op 23/08/2010; het nationaliteitsbewijs van D. (...), uitgereikt op 07/09/2010; het nationaliteitsbewijs van D. (...), uitgereikt op 23/08/2010; een Servisch medisch attest van uw vrouw, gedateerd op 06/09/2010; Servische artikels met betrekking tot de algemene situatie van Roma in Servië; afbeeldingen van hooligans met extreem-rechtse sympathieën; Belgische medische documenten in het kader van de 9ter-aanvraag van uw vrouw; uw Belgische huurovereenkomst.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt Servië verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst blijkt nergens uit uw verklaringen dat u voor uw probleem met deze extreem-rechtse hooligans of patriotten geen beroep had/zou kunnen doen op de in Servië aanwezige autoriteiten. Als reden waarom u geen officieel beroep gedaan zou hebben op de politie, antwoordt u bang geweest te zijn dat het uw problemen enkel zou verergeren (gehoorverslag CGVS 19). Nochtans verklaren zowel u als uw vrouw nooit eerder problemen gekend te hebben met de Servische politie (gehoorverslag CGVS 23 en gehoorverslag A. (...) CGVS 10). Toen u echter na de eerste inval een agent in het park tegenkwam, besloot u uw twijfels toch aan de kant te schuiven en hem aan te spreken. Er dient hier echter opgemerkt te worden dat de agent in kwestie op dat moment niet in functie was (gehoorverslag CGVS 17). Hij zou u beloofd hebben een patrouille te zullen sturen, maar hij zou u tevens aangeraden hebben bij verdere problemen officieel op het politiebureau klacht in te dienen (gehoorverslag CGVS 18). Toen uw vrouw u bij uw thuiskomst vertelde dat deze mannen teruggekomen waren, zou u echter nalaten de raad van de agent op te volgen (gehoorverslag CGVS 22). Uw verklaring voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten is niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in eerste instantie tot zijn eigen autoriteiten wendt voor bescherming alvorens een beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan pas worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het

respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerde en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten –ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad– voorleggen.

Voorts verklaart u ook uw oudste zoon niet naar school te durven sturen, omdat er in Vidikovac bepaalde mensen zijn die u gezegd zouden hebben dat uw kind nooit het niveau zal halen van een etnisch Servisch kind. Het zou eveneens om zogenaamde patriotten gaan die een etnisch zuiver Servië nastreven (gehoorverslag CGVS 6). Dit wordt echter tegengesproken door uw vrouw, die verklaart dat uw zoon nog niet naar school ging omdat hij hier eenvoudigweg nog te jong voor was (gehoorverslag A. (...) CGVS 4). Bovendien dient hier eveneens opgemerkt te worden dat deze discriminerende uitspraak niet kwam van een medewerker van de school, maar van mensen daarbuiten (gehoorverslag CGVS 7). Hierbij kan dan ook verwezen worden naar de algemene informatie waarover het CGVS beschikt met betrekking tot Roma in Servië, waaruit blijkt dat deze nog vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter tevens dat de huidige Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar actuele beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het

kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot kan opgemerkt worden dat de door u aangehaalde problemen louter van lokale aard waren. Volgens uw verklaringen zouden u noch uw vrouw immers vóór jullie verhuis naar Vidikovac problemen gekend hebben (gehoorverslag CGVS 23). Bijgevolg werd u gevraagd naar de mogelijkheid om opnieuw bij uw moeder in Barajevo te gaan wonen om uw lokale probleem met deze hooligans te ontlopen. Uw verklaring dat dit geen optie is omdat ook daar dergelijke groepen actief zouden zijn, kan echter niet als afdoende uitleg beschouwd worden. Zo geeft u immers zelf aan dat deze in Barajevo niet zo talrijk en agressief zijn als in Vidikovac, hetgeen bovendien gestaafd wordt door uw verklaringen in Vidikovac nooit met problemen van deze aard geconfronteerd geweest te zijn (gehoorverslag CGVS 23). Uw vrouw verklaart eveneens niet naar Barajevo terug te willen keren, omdat ze denkt dat die drie mannen jullie toch overal zouden weten te vinden. Aangezien u vanwege de bedreigingen ook niet naar de politie durfde te gaan, zou ze vooral voor de veiligheid van jullie kinderen gevreesd hebben (gehoorverslag A. (...) CGVS 9). Om aan te geven dat dit geen afdoende reden is om dit alternatief van de hand te wijzen, kan opnieuw verwezen worden naar wat eerder werd aangehaald over de noodzaak een beroep te doen op de politie om effectief bescherming te kunnen krijgen. De vrees dat Barajevo geen uitvoerbare optie zou zijn als intern vluchtalternatief in Servië, blijkt dan ook geenszins op objectieve feiten gebaseerd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De identiteitskaarten, geboorteakten en nationaliteitsbewijzen bevestigen de identiteit en nationaliteit van u en uw gezinsleden, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. De medische attesten van uw vrouw staven haar medische toestand, waaraan hier evenmin getwijfeld wordt. Deze medische problemen houden echter geen verband met de criteria uit de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. De Servische artikelen en afbeeldingen legde u neer om aan te tonen met welke problemen Roma in Servië te kampen hebben, en hebben bijgevolg betrekking op de algemene situatie van Rome in Servië. Uw Belgische huurovereenkomst heeft geen enkele invloed op uw asielaanvraag.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat ten aanzien van uw vrouw (A. A. (...), O.V. 6.686.847) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij, wat haar asielrelaas betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4 en 7 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG, van de artikelen 48/3, "57/57 bis" (bedoeld: "57/7 bis") en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen merken in de uiteenzetting van dit middel tevens op dat niet voldaan werd aan de formele motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ook zijn verzoekende partijen de mening toegedaan dat de handelwijze van verwerende partij een schending inhoudt van het rechtszekerheidsbeginsel.

In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen

de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund. De middelen die door verzoekende partijen worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen voor hun problemen met extreem rechtse voetbalhooligans of patriotten geen officieel beroep hebben gedaan op de in Servië aanwezige autoriteiten. De Raad wijst erop dat internationale bescherming nochtans slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoekende partij toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift dat zij wel degelijk nationale hulp hebben gezocht, daar eerste verzoekende partij een politieagent heeft aangesproken over haar problemen. Verzoekende partijen citeren een passage uit het gehoorverslag van eerste verzoekende partij om aan te tonen dat zij effectief een beroep hebben gedaan op de politie in Servië. Echter, door de negatieve reactie van de politieagent, die eerste verzoekende partij slechts vragen stelde omtrent haar verblijf in Vidikovac, waar voornamelijk Serviërs wonen en geen Roma, zonder vragen te stellen omtrent haar problemen met de hooligans, wisten verzoekende partijen dat zij geen verder beroep konden doen op de politie. Overigens, zo stellen verzoekende partijen, hebben zij tijdens hun gehoor uitgelegd dat de hooligans die hen lastig vielen hen uitdrukkelijk hadden verboden om naar de politie te gaan. Aangezien de hooligans te weten waren gekomen waar verzoekende partijen woonden, zouden diezelfde personen ook op de hoogte worden gebracht van een klacht bij de politie en aangezien de politie duidelijk niet bekommerd was om het lot van de Roma, hadden zij in een nog slechtere situatie terecht kunnen komen. Tenslotte citeren verzoekende partijen verklaringen die tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, om er de aandacht op te vestigen dat racisme en discriminatie ten opzichte van de Roma-minderheid in Servië bijzonder ernstig is omdat het algemeen verspreid is onder alle lagen van de Servische maatschappij, inclusief politici en politie. Omdat de politie Roma in Servië discrimineert, zag tweede verzoekende partij er het nut niet van in om klacht in te dienen bij de politie, aldus haar verklaringen tijdens het gehoor.

Verder stellen verzoekende partijen dat in Servië geen redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Dit blijkt volgens verzoekende partijen uit het feit dat de politieagent eerste verzoekende partij in geen geval begeleid heeft tot het dichtstbijzijnde commissariaat en dat die geen enkel proces-verbaal heeft opgesteld of nota's heeft genomen. Tevens blijkt dit uit het gegeven dat de Servische politie, ondanks bepaalde hervormingen, zoals blijkt uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, nog steeds geen

effectieve bescherming kan bieden in de zin van artikel 7 van de Kwalificatierichtlijn. Zo is het niet omdat de werking van de Servische politie verbeterd is, dat er ook sprake is van effectieve bescherming, argumenteren verzoekende partijen. Verzoekende partijen stellen eveneens dat anti-Roma geweld in Servië een wijdverbreid fenomeen betreft dat niet enkel uitgaat van individuele (privé)personen maar eveneens en zelfs vaak van de politie zelf. Zij merken tevens op dat het Servisch strafrecht geen bepalingen bevat die racistisch geweld bestraft. Verder merken verzoekende partijen op dat de politie maar al te vaak niet tussenkomt om Roma te beschermen, of dat zij hiertoe niet in staat is. Volledigheidshalve werpen verzoekende partijen op dat er in Servië een hoge graad van corruptie heerst. Om deze argumenten te staven, verwijzen verzoekende partijen naar tal van internationale mensenrechtenrapporten. Verzoekende partijen besluiten dat zij geen andere mogelijkheid hadden dan Servië te verlaten. Deze gegevens in acht genomen, concluderen verzoekende partijen dat de situatie anno 2011 niet genoeg verbeterd is om veilig te kunnen terugkeren.

De Raad verwijst, betreffende de bewering van verzoekende partijen dat zij voor hun problemen wel degelijk hulp hebben gezocht in Servië, maar dat de politieagent in kwestie geen hulp heeft geboden, naar wat eerste verzoekende partij heeft verklaard tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal: *"(...) Hij heeft wel gezegd dat als dit nog eens zou gebeuren, ik naar het politiekantoor moest gaan. Vidikovac, is een deelgemeente van Rakovice, en ik moest als dit nog eens gebeurde naar daar gaan. Iets sterk in mij besloot om dan niet te gaan naar het kantoor om hen aan te geven, omdat ik bang was dat ze binnen zouden vallen."* (administratief dossier, stuk 8a, gehoorverslag CGVS van 6 juli 2011, p. 18). Uit deze verklaringen blijkt dat eerste verzoekende partij, die niet eens zeker was of de politieagent die zij aansprak wel in functie was, zoals zij zelf aangeeft in het verzoekschrift, heeft nagelaten om officieel een klacht in te dienen bij de politie teneinde adequate bescherming te krijgen. Uit de vaststellingen dat eerste verzoekende partij twijfelde of de agent die zij aansprak wel in functie was, en zij vervolgens, ondanks het uitdrukkelijke advies van de politieagent, helemaal geen stappen meer heeft ondernomen om van de autoriteiten in Servië hulp te krijgen, blijkt onomstotelijk dat verzoekende partijen niet alle redelijke middelen hebben uitgeput om bescherming in hun land van herkomst te krijgen, wat zij wel dienen te doen vooraleer zij beroep kunnen doen op internationale bescherming.

Waar verzoekende partijen opwerpen dat zij, omwille van de negatieve reactie van de politieagent die eerste verzoekende partij had aangesproken, wisten dat zij verder geen beroep konden doen op de politie, merkt de Raad op dat, uit de reactie die eerste verzoekende partij beschrijft, niet kan worden afgeleid dat de politieagent onwillig was om hulp te bieden, daar die het advies gaf om officieel klacht in te dienen bij het politiekantoor indien zij nog problemen zouden ondervinden. Zoals reeds gesteld, was eerste verzoekende partij er ook niet eens zeker van of de persoon in kwestie wel in functie was op dat moment, wat de conclusie versterkt dat uit het gegeven dat de politieagent niet onmiddellijk actie heeft ondernomen niet kan worden afgeleid dat verzoekende partijen niet op de bescherming van de politie aldaar konden rekenen. De Raad blijft aldus bij de vaststelling dat verzoekende partijen niet voldoende moeite hebben gedaan om eerst in hun land bescherming te verkrijgen. Ook het argument dat zij angst hadden voor repercussies vanwege de hooligans die hen lastigvielen, overtuigt niet. Ondanks de dreiging van deze personen, heeft eerste verzoekende partij dan toch het besluit genomen om de agent in het park aan te spreken over haar problemen. Bovendien dienden verzoekende partijen juist een klacht in te dienen om bescherming te krijgen tegen deze hooligans. De politie kan immers niet optreden tegen bepaalde feiten wanneer deze hier niet eens (officieel) van op de hoogte is gebracht. Dat de politie zich duidelijk niet zou hebben bekommerd om het lot van Roma, is slechts een loutere bewering van verzoekende partijen, die bovendien niet strookt met de *infra* besproken landeninformatie uit het administratief dossier.

Waar verzoekende partijen verder nog aan de hand van verschillende internationale mensenrechtenrapporten aanstippen dat de bescherming die zij in Servië zouden kunnen verkrijgen in ieder geval niet afdoende is, omdat de politiediensten in Servië, ondanks de verschillende initiatieven, niet naar behoren werken, daar zij te laat, niet efficiënt of niet (kunnen) optreden bij incidenten waarbij Roma het slachtoffer zijn, de politie soms zelf betrokken is bij anti-Roma geweld, het Servisch strafrecht geen bepaling bevat die racistisch geweld bestraft en de corruptie in Servië welig tiert, stelt de Raad ten eerste dat de opmerking van verzoekende partijen betreffende het Servische strafrecht feitelijke grondslag mist, gelet op het door verwerende partij aan haar nota toegevoegde (naar het Engels vertaalde) artikel 137 van het Servische Strafwetboek. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie (administratief dossier, stuk 24: landeninformatie) dat de Servische Grondwet discriminatie op grond van etnie expliciet verbiedt. Ook blijkt uit deze informatie dat Servië in 2009 de Wet op het Verbod van Discriminatie aannam. Verder merkt de Raad op dat de landeninformatie in het administratief duidelijk aangeeft dat er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven. Zo wordt bijvoorbeeld in het

"Themaverslag 'Servië – wet en orde" van Landinfo d.d. 24 november 2008 aangekaart dat corruptie en het gebrek aan strafvervolgning van politiebeambten een groot probleem blijft in Servië (administratief dossier, stuk 24, deel 1, p. 6). Toch dient door de Raad te worden opgemerkt dat de Servische politie anno 2011 beter, en meer in overeenstemming met de internationale maatstaven functioneert. Verwerende partij stelt desbetreffend in haar beslissingen: "Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerde en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten –ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad- voorleggen." Voormeld citaat is gesteund op de reeds aangehaalde landeninformatie (administratief dossier, stuk 24) en wordt als motief door de Raad tot de zijne gemaakt. De Raad voegt hieraan toe dat uit het supra geciteerde document (administratief dossier, stuk 24, deel 1) blijkt dat er in de loop van 2008 aanvullende initiatieven werden ingevoerd teneinde de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden er onder andere vier regionale eenheden voor hoger beroep opgericht en werden er informatiebrochures voor het publiek opgesteld betreffende de routines en de werkwijze die moesten worden gevolgd om een klacht of een hoger beroep in te dienen. Ook bestaat er, naast het interne controleorgaan van de politie, een intern klachtenorgaan bij het kabinet van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Dit "Bureau for Complaints and Grievances" voert grotendeels dezelfde opdrachten uit als het controleorgaan van de politie. Verder wijst de Raad op wat desbetreffend in de "Subject Related Briefing – Servië – Situatie van Roma in Servië" van 19 januari 2010 vermeld wordt: "Het Vooruitgangsrapport stelt dat er enige vooruitgang is geboekt op het gebied van de politiehervorming. Er zijn positieve stappen genomen op het gebied van de modernisering van de politiediensten. Er zijn tevens verbeteringen merkbaar in de basisopleiding van de politie en er is een algemene professionele ontwikkeling. Het ministerie van Binnenlandse Zaken werkt pro-actief aan de hervormingen en er is nu een betere coördinatie tussen de politiestructuren op alle niveaus. De dienst controle van de politie nam disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht werden van machtsmisbruik en corruptie. Corruptie binnen de politie blijft een ernstig probleem. Er is geen sprake van systematische, specifiek op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen van de zijde van de Servische autoriteiten. De autoriteiten van Servië erkennen de Roma als een nationale minderheid en discriminatie van Roma is illegaal. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Wel hebben Roma te maken met maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen. Hoewel Roma in enkele gevallen het mikpunt van politiegeweld, van verbale en fysieke pesterijen door gewone burgers en van sociale discriminatie blijven en soms niet de volledige bescherming van de wet krijgen, zijn de autoriteiten bereid om voldoende bescherming te bieden aan Roma. Bovendien is er volledige bewegingsvrijheid binnen Servië en Roma kunnen zich in geval van individuele moeilijkheden zonder problemen in een ander deel van Servië hervestigen waar ze niet zullen worden geconfronteerd met moeilijkheden" (administratief dossier, stuk 24, deel 2, p. 9-10). De Raad is de mening toegedaan dat verzoekende partijen er niet in slagen aan de hand van verschillende internationale rapporten – waarin wordt aangetoond dat Servië op interetnische gebied nog steeds niet vrij is van problemen, wat door voormelde landeninformatie ook niet wordt ontkend – afbreuk te doen aan deze landeninformatie waaruit onomstotelijk blijkt dat de in Servië aanwezige autoriteiten wel degelijk bescherming kunnen bieden aan de bevolking, inclusief de minderheidsgroeperingen, in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De Raad bemerkt dat de bewering van tweede verzoekende partij dat zij niet naar de politie is gestapt omdat zij als Roma toch gediscrimineerd zou worden, een louter subjectief gegeven betreft dat niet strookt met de objectieve landeninformatie. De Raad blijft bijgevolg bij zijn conclusie dat

verzoekende partijen geen aanvaardbare verschoningsgrond hebben kunnen aanbrengen voor het feit dat zij hebben nagelaten in Servië hulp en bescherming te zoeken.

Ter staving van hun identiteit en/of asielrelaas legden verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal de volgende documenten neer: de geboorteakte van eerste verzoekende partij, uitgereikt op 07/09/2010; het nationaliteitsbewijs van eerste verzoekende partij, uitgereikt op 07/09/2010; de identiteitskaart van eerste verzoekende partij, uitgereikt op 18/11/2009; hun huwelijksakte, uitgereikt op 06/09/2010; de geboorteakte van tweede verzoekende partij, uitgereikt op 01/09/2010; het nationaliteitsbewijs van tweede verzoekende partij, uitgereikt op 01/09/2010; de identiteitskaart van tweede verzoekende partij; de geboorteakten van hun kinderen Da. en De., beide uitgereikt op 23/08/2010; het nationaliteitsbewijs van Da., uitgereikt op 07/09/2010; het nationaliteitsbewijs van De., uitgereikt op 23/08/2010; een Servisch medisch attest van tweede verzoekende partij, gedateerd op 06/09/2010; Servische artikels met betrekking tot de algemene situatie van Roma in Servië; afbeeldingen van hooligans met extreem rechtse sympathieën; Belgische medische documenten in het kader van de 9de-aanvraag van tweede verzoekende partij en hun Belgische huurovereenkomst. De Raad stelt vast dat de neergelegde identiteitskaarten, geboorteakten en nationaliteitsbewijzen de identiteit en nationaliteit van verzoekende partijen en hun gezinsleden bevestigen, hetgeen door de Raad echter niet in twijfel wordt getrokken. De medische attesten van tweede verzoekende partij staven haar medische toestand, waaraan hier evenmin getwijfeld wordt. Verzoekende partijen tonen echter niet aan dat tweede verzoekende partij niet de mogelijkheid zou hebben om zich in Servië te laten verzorgen. Uit het in het in Servië opgestelde medisch attest blijkt immers dat tweede verzoekende partij zich in haar land van herkomst kon wenden tot een neuropsychiater om zich te laten behandelen voor haar psychologische problemen (administratief dossier, stuk 23: documenten, deel 13).

De Servische artikels en afbeeldingen legden verzoekende partijen neer om aan te tonen met welke problemen Roma in Servië te kampen hebben (administratief dossier, stuk 23: documenten, deel 15 a). De Servische artikels zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, waardoor de Raad met de inhoud ervan geen rekening kan houden. De bijgebrachte afbeeldingen van hooligans en het Metro-artikel in het Frans over het wangedrag van Servische hooligans na een voetbalmatch in Italië, betreffen informatie die in geen geval afbreuk vermogen te doen aan de hierboven gedane vaststellingen. De Belgische huurovereenkomst die verzoekende partijen voorlegden tenslotte, heeft geen enkele invloed op hun asielaanvraag.

2.2.4. De Raad besluit dat, nu verzoekende partijen hebben nagelaten alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst aan te wenden, terwijl uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat de in Servië aanwezige autoriteiten redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, hen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Hoewel verzoekende partijen in hun verzoekschrift, onder verwijzing naar internationale mensenrechtenrapporten, trachten duidelijk te maken dat de maatschappelijke positie van de Roma-minderheid in Servië verre van optimaal is en dat zij nog steeds een kwetsbare minderheid uitmaken in Servië, wat tevens blijkt uit de landeninformatie, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen evenwel niet aantonen aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord op 6 juli 2011 in aanwezigheid van een tolk die het Rom machtig is, waarbij zij de mogelijkheid kregen hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, zij nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en waar zij werden bijgestaan door een advocaat. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT